

De sirenes van 10 jaar 'Flikken': Joke Devynck,

Tien jaar geleden maakte 'Flikken' van de zondagavond op Eén een onneembare kijkcijferburcht, en sindsdien is de politiserie het publiek blijven verleiden. Naar de eerste aflevering van het nieuwe, tiende seizoen keken 1,6 miljoen mensen. Toch is deze jaargang de allerlaatste: de VRT wilde in schoonheid eindigen. Wij zijn niet tegen schoonheid, en dus vroegen we een paar flikken van het eerste (en tweede) uur om nog één keer terug te blikken: Andrea Croonenberghs (Britt Michiels, seizoen 1 tot 7), Joke Devynck (Tony Dierckx, seizoen 1 tot 4) en Katelijne Verbeke (Nadine Vanbrune, seizoen 3 tot 5). Bij een kleine rondvraag blijkt dat alleen Andrea de voorbije zondagen gekken heeft.

Joke Devynck «Andrea is een party animal. Zij moet 's zondags herstellen van de kater van zaterdag, dus kan ze 's avonds niet anders dan naar 'Flikken' kijken: al de rest kost te veel moeite (lacht).»

Andrea Croonenberghs «Ik heb niet elke aflevering van de laatste vier seizoenen gezien, maar ik probeer het toch een beetje te volgen. Ik kijk heel technisch, da's sterker dan mezelf.»

»Wat mij opvalt is hoezeer 'Flikken' in de loop der jaren is veranderd. In het begin hadden twee madammen – Joke en ik – de hoofdrol; zij maakten persoonlijk van alles mee, en ze hadden ook een sterke band.»

Devynck «Veel mensen vonden precies dát goed werken.»

Croonenberghs «Nu is alles afstandelijker. Er zit veel minder lijm tussen de vaste personages, en er is minder ruimte voor hun verhaal. Dat zie je ook aan de fotografie. Alsof ze filmen met een groenige, donkere filter – heel bepalend voor de sfeer.»

Devynck «De feiten zijn ook dramatischer dan vroeger. 'Flikken' is gestart als een serie over kleine criminaliteit; nu eindigde de eerste aflevering met een dubbele moord. Tja, de makers gaan met hun tijd mee. Denken ze (lacht).»

HUMO Dat klinkt niet alsof jullie vinden dat de serie erop vooruit is gegaan.

Croonenberghs «Elke jaargang was wisselend van kwaliteit. Een

Katelijne Verbeke en Andrea Croonenberghs

paar keer zijn ze helemaal uit de bocht gevlogen. Ik herinner me een aflevering waar opeens werd gezongen – tenenkrullend voor iemand die heel gevoelig is voor de juiste muziek bij het juiste plaatje, zoals ik. Maar er zaten ook pareltjes tussen.»

Katelijne Verbeke «Ik vind het een degelijke, professioneel gemaakte kwaliteitsserie. Het blijft entertainment natuurlijk, maar wat is daar mis mee?»

HUMO Vinden jullie het jammer dat de serie na dit seizoen voor goed verdwijnt?

Verbeke «Hemingway heeft ooit gezegd: 'Elk verhaal eindigt treurig, als je maar lang genoeg doorvertelt.' Annie M.G. Schmidt maakte daarvan: 'Alles wordt vrolijk, als je maar snel genoeg ophoudt.' Helemaal mee eens.»

Croonenberghs «Ik vind het ook mooi geweest. Tijd voor iets totaal nieuws. Ik heb het een beetje gehad met politieverhalen – er zijn er nu wel even genoeg verteld.»

HUMO Hoe denken jullie terug aan je tijd bij 'Flikken'?

Croonenberghs «Met veel warmte en liefde. Ik heb er zeseneenhalf jaar van mijn leven aan gewijd, en daar ben ik blij om. Veel geleerd, veel fijne mensen leren kennen.»

Devynck «Ik ook. Het was mijn eerste keer tv, mijn eerste grote rol, mijn eerste kennismaking met de media. Daar steek je veel van op. Niet in de laatste plaats dat je moet weten wanneer je moet stoppen (lacht).»

Croonenberghs «Na drie jaar was het voor jou echt genoeg geweest, hè?»

Devynck «Ja. Toen was het op.»

Verbeke «Ik heb met plezier meegewerkt, maar ik zou het nooit tien jaar kunnen volhouden, zoals Ludo Hellinx en Mark Tijsmans (Raymond Jacobs en Wilfried Pasmans in de serie, red.). Met alle respect voor hun keuze, maar voor mij was het na twee jaar genoeg. Toen wilde ik me weer helemaal op het theater richten.»

LOS ZAND

HUMO Vlaamse fictie beleeft een hausse, denk maar aan het succes van 'Van vlees en bloed' en 'De smaak van De Keyser'. Vinden jullie 'Flikken' van een vergelijkbaar niveau?

Devynck «'Flikken' was eerst: 't is niet meer dan logisch dat met de

ervaring ook de kwaliteit toeneemt. Die twee series waren echte topers, vond ik.»

Croonenberghs «Van 'De smaak van De Keyser' heb ik geen enkele aflevering gemist. Het zag er bijzonder mooi uit en er werd heel goed in gespeeld, maar ik miste inhoud. Dertien afleveringen die je in vijf zinnen kan samenvatten: dat is me net iets te mager.»

Verbeke «Ik speelde er zelf in mee, en ik vond het wél erg goed. Het raadsel was maar één aspect van een serie over gefnuikte levens en de schrijnende impact van oorlog.»

Croonenberghs «Eén verhaal vertellen in dertien afleveringen of tien jaar met wisselende personages nieuwe episodes blijven maken, da's eigenlijk niet te vergelijken. In 'Flikken' stuurden ze een personage soms een richting uit zonder te weten waar het pre-

cies naartoe moest. Dat voel je. De scenario's waren niet altijd even sterk.»

Devynck «Weet je wat ik jammer vind? Dat onze series altijd zo geënt zijn op de realiteit. We hebben in België fantastische surrealistische schilders: waarom kunnen wij dan geen 'Ally McBeal' of 'Carnivale' maken?»

Verbeke «Op zondagavond willen mensen zichzelf herkennen als ze naar de televisie kijken.»

Croonenberghs «Al die ideeën over wat de mensen willen... Als je niks probeert, blijf je eeuwig stilstaan. Er worden te weinig risico's genomen.»

Verbeke «Mij gaat het niet om genres, of om Vlaams of niet-Vlaams. Kwaliteit, da's het enige wat telt.»

HUMO En maken jullie je zorgen over die kwaliteit, nu zoveel fictie op almaar minder draaidagen moet

worden ingeblikt?

Verbeke «Absoluut. Het gevaar dreigt dat makers gaan denken: 'Waarom nog moeite doen, waarom nog middelen vrijmaken? De mensen kijken toch, zeker zondagavond op Eén.'»

Devynck «Terwijl je zo goed het verschil voelt tussen series die snel zijn ingeblikt en projecten als 'De smaak van De Keyser' of 'Van vlees en bloed'. Daar is keihard aan gewerkt, en iedereen die erbij betrokken was mocht meedelen. Dát zou de norm moeten zijn.»

Verbeke «Frank Van Passel en Jan Matthys (de regisseurs van 'De smaak van De Keyser', red.) gingen altijd tot het uiterste. Tegen de wil van de opnameleider in tóch nog een extra take draaien, dat moest kunnen. En de lat lag altijd hoog, voor elke scène. Niks zo erg als weten dat je niet goed gepresteerd hebt en door tijdsgebrek geen tweede kans krijgt. En dat gebeurt vaak, hoor.»

Croonenberghs «Tijdens 'Emma' (telenovelle op Eén, red.) heb ik gewerkt in een tempo dat ik nooit voor mogelijk had gehouden. Daar voel je je echt niet prettig bij.»

Verbeke «Bij 'Emma' kreeg je het gevoel dat er niet over was nagedacht – we engageren wat mensen en laten de camera lopen. Heel erg.»

Croonenberghs «Ik heb de rol van Myra best graag gespeeld, maar ik had veel bedenkingen bij het geheel. En dat kon ik toen niet eens hardop zeggen.»

HUMO Waarom zeggen jullie dan toch ja tegen zo'n project? Moet je als acteur geen ondergrens hanteren?

Devynck «Wij zijn acteurs en wij spelen graag. En er zijn veel collega's – ook hele goeie – die geen werk hebben. Productiehuizen wéten dat, en daarom durven ze zich veel te permitteren.»

Croonenberghs «Je moet vaak beslissen op basis van halve informatie: een synopsis, een beschrijving van je rol, een paar namen en dat is het. De scenario's voor 'Los zand' bijvoorbeeld (nieuwe midweekfictie voor Eén, red.) waren een week voor de start van de opnames nog niet helemaal af.»

Verbeke «Ik zal nooit neerkijken op acteurs die een rol aannemen om brood op de plank te krijgen. Als ik geen werk had, zou ik ook tot veel bereid zijn. Maar ik probeer ▶

10 jaar 'Flikken'

► toch goed te kiezen. Ik word namelijk heel ongelukkig als een project mij niet de kans biedt om op een authentieke en persoonlijke manier mijn verhaal te vertellen. Gelukkig heb ik nog maar zelden in slechte producties gezeten. Een luxe, dat besef ik.»

Devynck «Jij speelt veel theater, en daar heb je zelf meer controle over het eindresultaat. Als je televisie maakt, heb je een keurslijf – het personage is zus, de speelstijl zo – en je moet je maar zien aan te passen. Als je dan ook nog zwak materiaal krijgt... Ik heb vaak gedacht: geef mij alsjeblieft eens een goeie dialoog!»

NETWERKEN: YUK!

HUMO Als ik jullie zo hoor, vraag ik me af hoe trots jullie zijn op je werk. Joke beweerde een paar jaar geleden dat ze nog nooit helemaal blij is geweest met een project. En dit is Andrea: 'Ik heb niet gekozen voor acteren als grote kunst, ik wil er gewoon de kost mee verdienen.'

Croonenberghs «Zoiets zou ik nu niet meer zeggen. Ik ben ooit bij tv verzeild geraakt, en dat is mijn weg geworden. Ik heb mooie rollen gekregen, maar 't is entertainment: echte kunst kan je dat niet noemen. Ik hoop dat ik nog eens de kans krijg om mee te spelen in een film, een reeks of een theatervoorstelling waar élk ingrediënt top is – van scenario tot fotografie, van regie tot setting. Dat blijft mijn ambitie.»

Verbeke «Ik kan oprecht trots zijn op mijn werk. Dat ik iets terugzie en denk: 'Amal, da's goed gedaan.' Verwaand hè (*lacht*). Maar: de zelfkritiek is nooit ver weg. Ik heb al heel vaak gezegd, en op zo'n moment méénde ik dat ook: 'Dit is de allerlaatste keer dat ik speel, want ik kan het niet.' Die twijfel is inherent aan ons beroep. Je bent kwetsbaar.»

Devynck «Mensen beseffen het niet, maar stel je eens voor: terwijl jij je werk doet, draait er een camera, en jaren later kunnen honderdduizenden mensen je nog bezig zien als dat filmpje voor de zoveelste keer heruitgezonden wordt. Da's zeer confronterend.

»Ondertussen ben ik wel één keer trots geweest: op 'Vermist'. Ik ben erin geslaagd om van de zoveelste rol van carrièrevrouw-van-in-de-dertig een mens van vlees en bloed te maken. Vind ik.»

Joke Devynck (links, met Andrea Croonenberghs): 'Flikken' is ooit gestart als een serie over kleine criminaliteit; nu eindigde de eerste aflevering met een dubbele moord. Tja, de makers gaan met hun tijd mee. Dénken ze (*lacht*).'

Verbeke «Jij wordt altijd voor zulke rollen gevraagd omdat je nu eenmaal te mooi bent.»

Devynck «Hopla (*lacht*). Dan zal alles beter gaan als ik ouder word, zeker?»

HUMO Goeie vraag: wórdt het voor actrices beter als ze ouder worden?

Croonenberghs «Zo zou het moeten. Want hoeveel leer je door de jaren niet bij, over je vak en over het leven, dat je spel ten goede komt... Maar in september word ik vijfen-

Katelijne Verbeke aan de slag als Nadine Vanbruane. 'Ik wil thuiskomen en iemand aantreffen die vraagt hoe mijn dag is geweest. Die mij omarmt, helemaal, óók mijn zwakke kanten.'

veertig, en het is nog nooit zo stil geweest. Ik maak een reeks reportages over muziek voor 'Vlaanderen Vakantieland', ik zing met 'Meisjes!' in theaters, ik speel voor families met 'De giechelstraf', en da's allemaal heel prettig, maar er staat geen enkel fictieproject op stapel.

»Nu, het is sowieso al niet makkelijk om als actrice werk te vinden...»

Devynck «...en waarom is het niet makkelijk? Omdat er te weinig goeie vrouwenrollen zijn, én omdat makers altijd in dezelfde vijver vissen. Ze zouden wat meer rond moeten kijken, in plaats van altijd op veilig te spelen.»

Croonenberghs «De vrouwenrollen worden meestal ingevuld door mooie jonge exemplaren en door oude actrices. Hoe vaak zie je de tussencategorie op het scherm? Ik ben echt bang dat ik in dat niemandsland aan het sukelen ben.»

Verbeke «Jarenlang zat mijn agenda minstens twee seizoenen vol, en opeens bleven er periodes leeg. Akelig. Maar het levert niks op om je daar bang over te maken, dus na twee dagen stop ik daarmee. En het komt ook altijd weer goed. Ik ben nu zevenenveertig, ik repeteer aan twee Molières en er komen nóg mooie projecten aan.»

Croonenberghs «Omdat ik overloop van de goesting wil ik geloven dat het beste nog moet komen, maar het knaagt toch.»

Devynck «Ik ben zesendertig en nu ook even niet aan het werk: het

is dus niet altijd aan leeftijd gebonden (*lacht*). Nu zit er een mooi project aan te komen, maar in het verleden heb ik het ook moeilijk gehad met stille periodes.»

HUMO Stellen jullie ook jezelf op zulke momenten in vraag?

Croonenberghs «Enorm. Ik heb van alles gedaan: gespeeld, gepresenteerd, gezongen. Wat als ik me op één ding had geconcentreerd? Ik weet dat ik fijne dingen heb kunnen doen, maar wat stelt het allemaal voor? Heb ik alleen maar kansen gekregen uit sympathie? Vindt de meerderheid mij niet gewoon slécht? Als ik nooit meer een aanbieding krijg, wijst dat dan op een totaal gebrek aan talent? Ik zit op dit moment niet goed in mijn vel, ik zie álles negatief. Ik heb de dingen altijd in vraag gesteld, maar zo erg is het nog nooit geweest.»

Verbeke «Met geluk alleen kom je niet waar jij geraakt bent. En ik heb er net bewondering voor dat je zoveel verschillende dingen hebt gedaan.

»Toch herken ik het gevoel wel. Ik kom zelf ook net uit een stevige dip, maar het rare is: als acteur heb je dat nodig. Da's misschien niet het fijnste neveneffect van ons beroep, maar ik zeg altijd tegen studenten: 'Je moest dit niet doen van je ouders, hè.' Het hoort bij de keuze die we gemaakt hebben: indommelen is verboden in onze business. Daarom moet je de twijfel omarmen, of minstens toelaten. En dan komt er altijd weer iets nieuws.»

Croonenberghs «Tot nog toe is alles vanzelf gegaan, maar misschien moet ik nu zelf achter werk aangaan. Maar hoe doe je dat? Moet ik recepties afschuimen? Vrienden zoeken op Facebook? Netwerken: alleen al van het woord ga ik kokhalzen. Het woord 'vriend' werd nooit eerder zo misbruikt. Ik heb een nieuwe website gelanceerd: ik hoop dat dat volstaat als visitekaartje.»

Devynck «Je mag niet vergeten: wij zijn eigenlijk drie gezegende vrouwen. Alles opgeteld hebben we toch véél werk. Maar je moet het altijd weer zelf doen, en da's soms heel moeilijk.»

EEN ZESJE

HUMO Hoe zelfverzekerd voelen jullie je?

Croonenberghs «Ik zit vandaag op een zesje. Valt dat nog mee?»

HUMO Voor iemand in een dip: absoluut. ►

10 jaar 'Flikken'

► **Devynck** «Ik ben een eeuwige twijfelaar – dat maakt leven met mezelf niet makkelijker. Maar toch zit er een kracht in mij waardoor ik er altijd weer bovenop kom. Werken helpt daarbij. Een goeie auditie en ik sta weer op scherp, zelfs als ik de rol niet krijg.»

Verbeke «Ik kan mezelf geweldig neerhalen. Maar als er dan iemand zegt: 'Je hebt mij gelukkig gemaakt met deze voorstelling,' of: 'Je bent een toffe, ik kan altijd bij jou terecht' – dan sterkt dat mijn zelfvertrouwen.»

HUMO **Dat heeft iedereen waarschijnlijk, maar hangt je zelfvertrouwen af van de appreciatie van anderen?**

Verbeke «Nee, dat mag niet. Hoe lastig ik het soms ook heb: als het erop aankomt ben ik sterk. Dat heb ik altijd gehad. Toen ik twaalf was, reisde ik al met een poëzieprogramma langs parochiezalen. Dat dééd ik gewoon, overtuigd van mijn eigen kunnen. En later in mijn leven heb ik klappen gekregen die mij onderuit haalden, een scheiding onder andere, maar niets heeft me eronder gekregen. Ik heb er juist extra kracht uit geput.»

Devynck «Je moet alles in de eerste plaats bij jezelf zoeken. Je moet ook eerst jezelf gelukkig maken, pas daarna ben je in staat om anderen te helpen. Dat hebben de tsjeven helemaal verkeerd begrepen (*lacht*). Zelfs de wetenschap staat aan mijn kant. Geluk is lètter-

lijk besmettelijk: wie in een straal van drie kilometer een gelukkig mens heeft zitten, neemt tachtig procent van dat geluk over.»

HUMO **En hoe zit dat bij jou, Andrea?**

Devynck «Jij bent héél streng voor jezelf. En daarom ook voor anderen.»

Croonenberghs «Dat klopt waarschijnlijk wel. Ik moet heel erg in balans zijn. Als het met één aspect van mijn leven niet goed gaat, werpt dat een schaduw over al de rest.

»Ik denk dat ik te perfectionistisch ben. Ik zou er veel voor geven om nonchalanter te zijn, zeker op momenten als deze. Mijn moeder heeft alzheimer en ze moet binnenkort naar een bejaardentehuis. Dat confronteert mij met eindeloos veel vragen over ouder worden, ziektes en of die al dan niet erfelijk zijn, familiebanden. Ik worstel daar geweldig mee, en er zijn nog andere dingen... Ik probeer mezelf staande te houden in die storm van emoties.

»Als mijn leven in harmonie is, heb ik ontzettend veel zelfvertrouwen en kan ik héél veel hebben. Maar nu ben ik ongeduldig: ik wil dat het allemaal op één-twee-drie in orde komt. En zo werkt het leven niet.»

HUMO **Vind je dat het moeilijkst aan het leven?**

Croonenberghs «Het moeilijkst zijn de paradoxen, denk ik. Ik wil dat alles blijft evolueren, want dat

maakt het leven boeiend, maar soms kan ik ook zo verlangen naar het moment waarop alles af en goed is. Begrijp je?»

Devynck «Helemaal. Ik ben ook een vat vol tegenstrijdigheden.

Soms wil ik de rust van een huiselijk leven naast een knetterend haardvuur, en soms wil ik midden in dat haardvuur staan en voluit gaan. Dan moet je naar jezelf durven kijken: waarom wil ik dit? Want het ligt altijd bij jezelf. Bij jouw gemis, jouw twijfel, jouw onzekerheden. Als je dat onder ogen ziet, ben je al een stapje verder.»

Verbeke «Je mag af en toe zagen en twifelen, maar uiteindelijk moet je weer met je voeten in de gestampte aarde terecht komen. Niet aan de kant kritiek staan spuien, maar het gevecht aangaan. Niet je ziel of je hart volgen, maar je bloed, noem ik dat. En je moet het zélf doen. Toen ik in mijn dip zat, heb ik bewust de keuze gemaakt: en nu wil ik weer naar boven, hoe traag ook. Tijd en werk zijn je beste vrienden. Tijd omdat je moet aanvaarden wat is, en werk omdat spelen troost biedt. Toen mijn moeder stierf had ik het heel moeilijk, maar de dag na haar begrafenis heb ik gewerkt. Het was geen topprestatie, maar 't deed deugd om met iets anders bezig te zijn. Doordoen biedt houvast.»

HUMO **Hoeveel behoefte aan zekerheid hebben jullie?**

Verbeke «Vroeger zou ik dat nooit zo gezegd hebben, want mijn drang

naar vrijheid is groot, maar ik stel vast dat ik gekoesterd moet worden. Ik wil thuis komen en iemand aantreffen die vraagt hoe mijn dag is geweest. Die mij omarmt, helemaal, óók mijn zwakke kanten.»

Croonenberghs «Die zekerheid heb ik ook nodig.»

Devynck «Ik vind het heerlijk dat ik bij mijn lief dat kleine meisje kan zijn, maar soms denk ik: ik kan mijn geluk niet bij hem alléén leggen. Vroeger maakte je deel uit van een gemeenschap, je kon je spiegelen aan je grootmoeder of je buurvrouw, je kreeg impulsen van een heleboel mensen. Tegenwoordig kruipt iedereen in de cocoon van zijn huis en zijn gezin. We verwachten alle heil van één iemand, maar dat kan geen mens waarmaken.

»Daarom heeft **Goedele Liekens** onlangs de term 'polyamorie' geïntroduceerd: met wederzijdse toestemming partners zoeken, al dan niet seksueel, om je helemaal vervuld te voelen. Dat lijkt mij een goeie oplossing. Meer nog: ik denk dat de wereld daar klaar voor is.»

HUMO **Dat geloof je toch niet echt?**

Devynck «Toch wel. Er wordt altijd gezegd: wie vreemdgaat, heeft problemen met zijn partner. Ik weet niet of dat wel klopt. Je kan iemand doodgraag zien en toch nog vallen voor een ander, omdat die andere noden bevredigt. Als dat gebeurt, zou het toch ideaal zijn dat je, in

alle openheid, die liefdes met mekaar kan verzoenen?»

HUMO **Maar achter die liefdes zitten wel mensen met gevoelens.**

Devynck «Da's het probleem. Partners zien het als een afwijzing, en da's pijnlijk. Maar als ze zouden beseffen: dit gaat niet over mij, dit doet geen afbreuk aan onze liefde, dan hoeft het geen pijn te doen. Mekaar ruimte geven kan zo mooi zijn. Zoals met los zand: als je je hand dichtknijpt, glipt het weg. Als je je hand openhoudt, blijft het liggen.»

Croonenberghs «Monogamie is een zeer onnatuurlijke staat van zijn: ooit gedictieerd door de Kerk, en daarna het voorwerp van veel ellende. Maar toch geloof ik niet dat we die samenlevingsvorm binnen afzienbare tijd zullen verwerpen. Jaloezie is een stérk gevoel; dat rationaliseer je niet zomaar eventjes weg.»

Verbeke «Er zijn geen pasklare antwoorden, daarvoor zijn liefdes en relaties veel te complex. Het is niet voor niks dat alles wat we spelen en lezen daarover gaat.»

WARM BEDJE

HUMO **Om af te ronden nog een klein introspectief quizje. Wie van jullie drie is de liefste?**

Verbeke (*meteen*) «Ikke! (*lacht*)»

Croonenberghs «Ik vind ons alle drie hele lieve madammen. We zijn eerlijk, empathisch en betrokken. Daar scoor je toch punten mee?»

HUMO **En wie is de mooiste?**

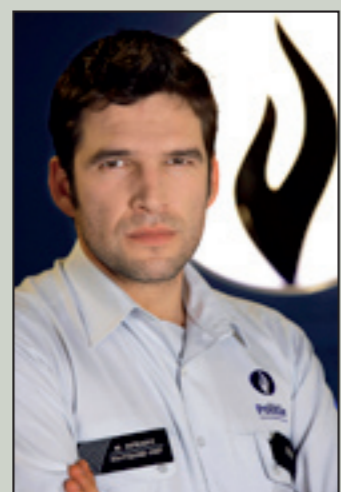
Andrea Croonenberghs (rechts): 'Misschien moet ik nu zelf achter werk aangaan. Maar hoe doe je dat? Moet ik recepties afschrijven? Vrienden zoeken op Facebook? Netwerken: alleen al van het woord ga ik kokhalzen.'

Roel Vanderstukken: 'Toch een traantje weggepinkt'

Een mens zou het bijna vergeten als hij zondagavond voor de televisie zit, maar flikken zijn ook maar mensen. Dat bleek toen **Roel Vanderstukken** – de enige nog actieve Flik – op de dag van het interview door een vuil virus geveld werd en moest afbellen, het gesprek hierboven aan de vrouwen overlatend. In het licht van ons gelijkemansbeleid grepen we twee dagen later de weer helemaal gezonde acteur alsnog bij de kraag.

HUMO **Je hebt bijna drie seizoenen Michiel Dewaele gespeeld. Als niet-objectieve partij: vind jij het finale seizoen het beste?**

Roel Vanderstukken «Euh, ik moet toegeven dat ik in het verleden toch een paar seizoenen gemist heb, dus elke uitspraak over best en beter zou hooghartig en on-

juist zijn. Maar ik ben wel trots op de tiende jaargang. Oorspronkelijk leek het nochtans niet zo simpel: de

scenario's kwamen van alle schrijvers van de voorbije jaren, en we vreesden voor een verbrokkeld geheel. Maar door de enorme ervaring van het 'Flikken'-team is het eindresultaat toch echt mooi geworden.

»Ach, eerlijk is eerlijk: mijn favoriet blijft seizoen acht. Toen werd er dertien afleveringen lang één verhaal verteld. Een gewaagde keuze, maar het werkte.»

HUMO **Viel het afscheid je moeilijk?**

Vanderstukken «Ik moet bekennen dat ik op de laatste draaidag toch een traantje heb weggepinkt. Uiteindelijk neem je afscheid van mensen – fijne mensen – die je bijna drie jaar lang vaker hebt gezien dan je lief en je ouders.

»Maar ik vind het wel een goeie

keuze van de VRT om te vernieuwen, da's veel beter dan het succes eindeloos uitmelken. Voor mij zou dit seizoen sowieso het laatste worden zijn. In 'Flikken' dienen de vaste personages het verhaal; ze maken het niet. Als acteur is het elk seizoen weer wachten op de twee afleveringen die rond jouw figuur draaien. Verder blijf je toch een beetje op je honger zitten.»

HUMO **De dames hadden een paar kritische bedenkingen bij de serie: de scenario's zijn niet altijd even straf, ze misten de persoonlijke ontwikkeling van de personages...**

Vanderstukken «Je kan zeker kanttekeningen maken. Ik vind ook dat de personages te weinig verhaal krijgen, zodat de kijker zich te weinig met hen kan vereenzel-

vigen. Maar in een klein land met beperkte mogelijkheden is het al niet niks om op een jaar tijd zo'n serie geschreven, gedraaid en gemonteerd te krijgen: dan is het niet zo vreemd dat er hier of daar wel eens iets schort. Het blijft toch een kwaliteitsserie. Alleen al de cijfers bewijzen dat: 1,6 miljoen kijkers en een gemiddelde waardering hoger dan acht voor aflevering één van dit seizoen, da's echt uitstekend.»

HUMO **Omdat het vandaag allemaal zo snel moet gaan, maken je collega's zich zorgen over de kwaliteit van Vlaamse fictie. Met je rol in 'Louislouise' ben jij ervaringsdeskundige op dat terrein.**

Vanderstukken «'Flikken' kan je niet op twee dagen draaien: voor een aflevering van vijftig minuten heb je twaalf dagen nodig, omdat alles minutieus vastligt. Maar 'Louislouise' bewijst dat je ook met minder geld en minder tijd goeie

dingen kan maken. Dan vertrek je vanuit een basisscenario en ga je daar als acteur mee aan de haal. Ook leuk. Voor mij was het de perfecte opvolger van 'Flikken': na technisch interessant werk mag ik me nu creatief uitleven.»

HUMO **Je draait nog tot 20 mei voor 'Louislouise'. Wat wacht je daarna?**

Vanderstukken «Voor het eerst in negen jaar ligt er niks op de plank. Niet prettig, maar periodes van werkloosheid horen nu eenmaal bij dit vak. Ik ga mijn tijd creatief gebruiken. Hard werken, en dan met iets nieuws op de proppen komen: theater, muziek, misschien zelfs een cabaretprogramma, de mogelijkheden zijn legio.

»Maar eerst ga ik na al die jaren eens wat vakantie nemen. Eindelijk tijd om mijn gras te maaien én tijd voor mijn lief. Ze zullen allebei content zijn (*lacht*).» (go)

Verbeke «In mijn ziel zit het ook vol donkere wolken die ik wellicht nooit helemaal zal doorgronden. Maar ik probeer er vrolijk bij te blijven.»

HUMO **Wie is de dapperste?**

Verbeke «Andrea. Omdat jij paden inslaat waarvan je niet weet of je ze zult kunnen bewandelen. Maar je maakt een keuze en je gaat er gewoon voor. Ik ben een kip in die dingen, ik durf dat allemaal niet.»

HUMO **Wie laat zich het moeilijkst kennen?**

Devynck «Weer Andrea.»

Verbeke «Vandaag kan je dat toch moeilijk zeggen, vind ik.

»Ik zou gráág degene zijn die zich niet toont zoals ze is. Een mysterieuze vrouw: geweldig! Ik ben veel te snel veel te eerlijk tegen te veel mensen.»

Devynck «Ik moet heel veel vertrouwen in iemand hebben voor ik mijn hart op tafel leg.»

Croonenberghs «Ik kan echt het hart op de tong hebben als het klikt met iemand. Maar dan moeten de dingen helder in mijn hoofd zitten. Als iets voor mezelf nog niet helemaal duidelijk is, praat ik er ook niet over. In die zin begrijp ik Jokes keuze voor mij wel.»

HUMO **Tot slot nog één gemene: wie is de meest getalenteerde?**

Verbeke «Ik volhard: ikke!»

Devynck en Croonenberghs «Nee, wij!»

Devynck «Het hangt allemaal af van de projecten waaraan en de mensen met wie je werkt. Bij dezen een oproep: waar blijven de vrouwelijke scenaristen die fantastische series schrijven met fantastische rollen voor madammen van alle leeftijden? Dat ze opstaan en zorgen dat wij onze talenten kunnen tonen! (*lacht*)»

Croonenberghs «Het project speelt een rol, maar het gaat toch ook om talent.»

Verbeke «En het lef om er te gaan staan. En je moet ook een warm bedje hebben.»

Devynck «Da's waar: mensen die je vertrouwen en kansen geven zodat je jezelf in het werk kan zoeken en vinden en loslaten.»

Verbeke «Precies: een warm bedje. En nu mag niemand lachen, want da's niét melig.»

Griet Op de Beeck
Foto's Stephan Peleman

FLIKKEN
Eén, zondag 1 maart, 21.25